

גיליון 368 • ערב שבת פרשת נשא וחג השבועות • ד' סיון תשע"ט

מערכת 'נשמתא דאורייתא' מברכת את כל ההורים והילדים היקרים, בברכת "קבלת התורה בשמחה ובפנימיות!"

ללמד תורה עם כל כוחות הנפש!

ילד/ילדה: בהתועדות חג-השבועות בשנת תרצ"ו דבר כבוד-קדשת אדמו"ר הקודם, על כך שלכל אחד ואחד הכרחי שיהיה שעור גמרא בעיון. כלומר, למוד קבוע של גמרא - בעמקות.

העבודה שהרבי הקודם אמר זאת בחג-השבועות, מדגישה את הקשר בין חג-השבועות ובין למוד תורה בעיון דוקא.

מדוע חשוב כל-כך ללמד תורה בעיון ובעמקות?

ובכן, כלנו יודעים שכל יהודי ויהודי מחייב ללמד תורה, בכל רגע אפשרי. אדם שיש לו שעה פנויה והוא אינו מנצל אותה ללמוד תורה, עובר על עוון 'בטול תורה'.

הענין הוא שלא רק חסר נצול של זמן נחשב 'בטול תורה'; גם חסר נצול של כשרונות הרי הוא 'בטול תורה'.

אבא/אמא: אדם שמסגל ללמד תורה בעיון ובעמקות, אך בפעל הוא אינו עושה זאת אלא מסתפק בלמוד תורה קליל ושטחי - הרי הוא 'מבטל תורה'.

זה אולי ישמע מפתיע, אבל כך נפסק להלכה: מי שהקדוש-ברוך הוא ברוך אותו בכשרונות טובים ובהכנה בריאה, והוא אינו עוסק בחלקים העמקים של התורה, אלא לומד אך ורק את החלקים היותר קלים שבה (גם אם הוא עושה זאת מבקר עד לילה!) - הרי הוא עובר על עוון 'בטול תורה'.

הסבה לכך היא, שכאשר אנחנו לא משקיעים את כל השכל וההכנה שלנו בתורה, זה כאלו שרק חצי מאתנו לומד תורה. ומה עם החצי השני? - החצי השני שלנו... 'מבטל תורה'!

אבות ובנים
קיץ תשע"ט

הלימוד יתקיים בבתי הכנסת ביום שבת קודש אה"צ בין השעות 18:00 ל-19:00

למשלמים את הפאזל הגרלה על **כרטיס כפול** לאב ולבן הגרלה על **קודש אגרות** למצטיינים הגרלה על **כובע בורסלינו** בין החורים

ממתק לכל ילד - הגרלות על פרטים -

לפרטים ולבוחרים על מבצע וחשוב לב אבות ע"י בנים ר' מנחם מענדל אלפרוביץ והרכים בבתי הכנסת

מבצע משלמים את הפאזל

הזכים בגרלה תשע"ט ר' איציק חפץ עם בנו שהחזירו חס 22 כרטיסי טיסה לרבי הגרלה על זמן חופי חתכים בקרוב פרטים ובאו

לע"נ הרה"ח ר' שמואל גרשון ניסן ע"ה בן הרב רפאל דובער ע"ה גורביץ

לזכות החייל בצבאות ה' **משה** שיחי' והחיילת בצבאות ה' **חיה** תחי' לרגל יום הולדתם **ר"ח סיון תשע"ו**

ולרגל האפשרעניש של **משה** שיחי' בשטומ"צ שיזכו הוריהם לגדלם לתורה ולחופה ולמעשים טובים מתוך בריאות נחת והרחבה

נדפס ע"י ולזכות **בנימין מנחם מענדל ודבורה** לאה שיחיו **חרבי**

מעונין להקדיש את פעילות אבות ובנים / נשמתא דאורייתא? **ניתן לפנות לר' מ"מ אלפרוביץ 0523047770**

גיליון 368 נשא - חג השבועות

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ חתימת הורים: _____

פתקאות וקפות קפות של מטבעות, ושני גרות דולקים על השלחן. בהכנס אבא לחדר הרבי, הביט הרבי בספר שהיה מנח פתוח לפניו, ובהתקרב אבא למקום שכת כבוד קדשת אדמו"ר, הגביה הרבי עיניו מהספר ויבט בפני אבא ובפני. אבא רעד בכל גופו, גם אני נבהלתי והתחלתי לבכות בלחישת, והרבי הושיט יד קדשו לקחת הפתקא אשר ביד אבא, כי מרב חרדתו נשאר אבא לעמד במקומו מבלי דעת מה לעשות. אבא עמד דומם, ראשו כפוף למטה, ומעיניו נשרו נטפי דמע על הרצפה, ברגעים הראשונים עוד התאפק מבלי הרים קולו, אבל כעבר זמן מה התפרץ בקול בוכים, וכשראיתי שאבא בוכה, נתכוץ לכבי ואככה חרישית, ואביט בפני קדשו של כבוד קדשת אדמו"ר. משך זמן מה קרא הרבי את הפתקא שהגיש לו אבא, ובעת קראו הנה פעמים ושלוש הסתכל בפניו של אבא וגם בפניו, ואחרי כן דבר עם אבא. משהתחיל הרבי לדבר עם אבא, הפסיק אבא מלבכות, כששפתותיו נעות, לחזר אותם הדברים אשר הרבי אומר, בלחישת וקולו לא ישמע.

זמן ארך דבר הרבי עם אבא. אחרי כן שאל אבא את הרבי איזה שאלות, והרבי ענהו, וככלותו לדבר אמר אבא, בני זה - מראה עלי - הנני בעזרת השם יתברך מכניסו ל'חדר', והנני מבקש את רבנו לברכו, ויקרביני אל הרבי. כרגע התבונן כבוד קדשת אדמו"ר ויעצם עיני קדשו, וכעבר רגעים אחדים פתח עיני קדשו ויבט עלי, ויאמר: "תהי שקדן ואל תהי הולך בטל, ויעזרך השם יתברך להיות למדן וחסיד". "אמן", ענה אבא בקול רם, ואני אחריו.

מחול היחידות

כצאתנו את פני הקדש ובאנו למנין הקטן, לקחתי אבא על זרועותיו ויצא במחול עם החסידים הששים ושמונים ברקודים ובשירים. כי כן משפט (מנהג) הימים ההם, אשר כל הזוכה להיות אצל הרבי ביחידות, הנה בצאתו מהקדש יוצא במחול. שעה ארצה רקד אבא עד אשר כל בגדיו היו רטבים מזעה, כאלו הוציאום מערכת מים, וישב על אחד הספסלים בפנת בית הכנסת להנפש (לנוח), ויאמר לי: "עתה הנפש מעט, ואחרי כן נלך להאכסניא שלנו".

ראיתי אשר אבא רוחו טובה עליו ואם כי עיף ויגע הוא במאוד, הנה בכל זאת בכפיו יספק וברגליו ירקע לעמת המרקדים, ומזמן לזמן מפה באצבע צרדה ובשפתותיו ישרק בקול דק אדיר המגביה ריחם של יגעי מחול, ונותן להם עצמה למהר רקודם.

מאז ומקדם אהבתי את השמחה בכלל ואת המחול החסידי בפרט, ומהיום שהנני זוכר עצמי, הנני זוכר את המחול החסידי, וכאשר הייתי עוד בגיל הזחילה, זוחל על ארבע מבלי יכלת לעמד על רגלי, הנה כשהיו מחזיקים בי או כשהיו מעמידים אותי בהליכון הייתי רוקד פאותן הרקידות שראיתי בבית אבא, וכאשר התחלתי ללכת ולבטא מלים אחדות, הייתי צועק כי חפצי לרקד במחול החסידים...

פרק שלישי ואחרון, בשבוע הקא בעזרת השם

ילד/ילדה: יותר מזה:

בנפש שלנו יש 'פנימיות' (=פנימיות-הנפש) ויש 'חיצוניות' (=חיצוניות-הנפש).

כאשר אנחנו עסוקים בפעולה שיש לנו חשק לעשותה (לדגמה, קריאת ספר מרתק או השתתפות במשחק אהוב) - פנימיות-הנפש שלנו שתפה לאותה פעולה. הסימן לכך הוא, שבמצב הזה אפשר לדבר אלינו או אפילו לקרא בשמנו, ואנחנו כלל לא נשמע... והסבה לכך היא, שכל הנפש שלנו שקועה בספר או במשחק.

לעמת זאת, כאשר אנו מבצעים פעולה ללא חשק, אלא מתוך הכרח בלבד - רק חיצוניות-הנפש שלנו שתפה לאותה הפעולה. ההוכחה לכך היא, שבמקרה הזה, כל התרחשות הכי-קטנה בסביבתנו, תסיח את דעתנו.

אבא/אמא: וכך גם בלמוד תורה:

כאשר אנו לומדים תורה באופן שטחי בלבד, רק חיצוניות-הנפש שלנו נוטלת חלק בלמוד.

אם אנחנו רוצים שגם פנימיות-הנפש שלנו תהיה שתפה בלמוד - עלינו ללמד תורה בעיון ובהעמקה.

אדם שברך בכשרונות מצוינים אך הוא לומד תורה שלא מתוך יגיעה - עליו נאמר "לא יגעת ומצאת - אל תאמין!". אין אפשרות 'למצא' את האוצרות האלקיים הגנוזים בתורה, אם עוסקים בה בלי מאמץ ויגיעה.

נקודה משיחה

הכל טוב!

ילד/ילדה: בכרפת-התורה שמכרכים כל בקר אנחנו אומרים, "ברוך אתה ה' גותן התורה". לא אומרים "ברוך אתה ה' שנתת תורה", פעם נתת, אלא "גותן", בלשון הנה. היום אתה גותן לנו את התורה. כי כאשר יהודי לומד תורה, עליו ללמד אותה בחיות יתרה, כאלו היום הזה ממש התורה נתנת לו מאת ה' יתברך.

אבא/אמא: דבר זה נכון בכל יום ויום. אבל בחג-השבועות, "זמן מתן תורתנו", הענין הזה מתחזק פי כמה. נאמר בפסוק "הימים האלה נזכרים ונעשים". כלומר, כאשר אנחנו "מזכירים" ומציגים חג מסוים, אותם מארעות שהתרחשו באותו חג בפעם הראשונה, חוזרים "ונעשים" פעם נוספת. במלים פשוטות: בכל שנה ושנה בחג-השבועות - "נעשה" ונפעל שוב מתן-תורה!

לעמתו אדם שאולי איננו מכשר כל-כך, אבל הוא פן מתנגע בתורה, מבטח לו שיקים בו "יגעת ומצאת - תאמין!".

ילד/ילדה: חשיבותה של היגיעה היא לא רק לגבי למוד תורה, אלא גם בכל תחומי ועניני עבודת-ה'.

בכל דבר ודבר חייבים להתנגע ולהשקיע את פנימיות-הנפש. כך בתפלה, כך באהבת-ישראל וכך בכל יתר מצוות התורה.

עלינו לדעת, שבעניני קדשה - אין 'מתנות חנם'. אי-אפשר לנהל חיים קלילים, ולרצות להגיע להשגים מרשימים.

בעניני העולם-הזה, הדבר אפשרי: לפעמים קונים פרטים-הגדולה בסכום פשוט ופתאום זוכים בפרס הגדול. אפשר לקום בקר אחד ולגלות שאיזה דוד זקן הוריש לנו ירשה 'שמנה' וברגע אחד נעשינו עשירים גדולים.

לא כך בעניני עבודת-ה'. כאן, אם באמת רוצים להתקרב אל ה', מכרחים להתאמץ; להשקיע את כל כוחות נפשנו.

אבא/אמא: לסיום, הנה ספור קצר ומאלף (הממחיש את תכן הדברים הנזכרים-לעיל):

מספרים על איש העסקים והנדבן החסידי, ר' יוסף-יצחק גוטניק מאוסטרליה, שפעם אחת שאל את הרבי כמה עליו להפריש מכספו כדי לקיים מצות-צדקה-בהדור, פראוי לעשרו.

תשובת הרבי היתה: כל עוד הנתינה קלה ולא מרגשת (בחשבון-הבנק), אין זו מצות-צדקה-בהדור. מצות-צדקה-בהדור מקימים רק כאשר מתאמצים ונותנים סכום שלא קל להפרד ממנו...

ילד/ילדה: מובנת אם-פן ההתרגשות המיוחדת שצריכה למלא את לבנו בחג-השבועות, שבו אנחנו מקבלים מחדש את התורה!

לכן גם, זהו הזמן המתאים לקבלת החלטות-טובות בכל הקשור ללמוד תורה. ראשית, עלינו להתחזק בקיום תקנות הלמוד של רבותינו נשיאינו (השעורים היומיים בחמש, תהלים, תנ"א ורמב"ם). ולאחר מכן, כדאי וחשוב לקבל החלטות-טובות נוספות הקשורות בלמוד שאר חלקי התורה.

(על-פי 'התועודיות' תש"ג, חלק ג', עמ' 273 והלאה)

שכן, כאמור, בעניני תורה ומצוות חייבים להתנגע ולהשקיע את כל כוחות הנפש.

הי-רצון שנזכה כלנו לקבל את התורה בשמחה ובפנימיות (הנפש)!

(על-פי ליקוטי-שיחות, חלק ב', עמ' 566 והלאה)

ילד נוסע לליובאוויטש

-פרק שני-

תעודת זהות

שם החסיד: רבי אברהם דובער מהומיל-בברויסק

תקופה: הדור השלישי לחסידות חב"ד

תקציר: הילד אברהם דובער בן השש זוכה להתלוות לאביו במסעו לליובאוויטש, אל הרבי ה'צמח צדק'. בתאור חי וצבעוני הוא מצייר בערגה ובגעגועים את המסע.

מגיעים לליובאוויטש

פעבר יומים נוספים של מסע, בהם פגשנו בדרךנו כמה מגדולי החסידים - כרבי הלל מפאריטש ורבי נחמיה מדוברובנה, ביום חמישי בערב, הגענו לעירה לייובאוויטש.

בערב שבת קדש, כשעה קדם שקיעת החמה, הנה כבר היה בית הכנסת הגדול מלא אנשים מפה לפה, ועל הבימה אשר באמצע בית הכנסת עמדו בני הרבי ואחדים מזקני החסידים, ובתוכם רבי איזיק מהומיל. והנה נשמע הפרוזה, כי אדמו"ר ה'צמח צדק' בא, השלך הס, וכל העינים מביטות אל המקום משם בוא יבוא אדמו"ר. ממקום עמידתי על אחד התנורים, ראיתי והנה איש לבוש בגדי לכן, וכובע שער בראשו, הולך וקרב אל הבימה וישב לו על הפסא המוכן לו, ואמר בפני הקהל מאמר חסידות.

היחידות הראשונה

זוכר הנני איך נכנסתי אז עם אבא לכבוד קדשת אדמו"ר. שעות רבות עמד אבא בחדר הראשון לחכות עד אשר יוכל להכנס לכבוד קדשת אדמו"ר, ואותי הושיב על החלון. ומכיון שבאה השעה המאשרה להכנס לרבי, בקש אבא את העומדים כי יקרבוני אליו, והעבירוני מיד ליד ממעל לראשי החסידים העומדים בחדר. אבא נכנס לחדר כבוד קדשת אדמו"ר ואני אחריו אחוז בכנף בגדו. החדר שבו ישב הרבי היה חדר גדול. ליד הפתלים עמדו 'מגדלים' מלאים ספרים, הרבי ישב אצל שלחן גדול ועליו היו איזה ספרים,